

Vasadi Péter
KANCSAL SZÓZAT

de unom már, hogy mindent
jobban tudnak
esti mérgecskét kanalizva
városoknak, faluknak

szakad a test, lobog a tűz a képen
halottaktól kusza az árok;
előbb-utóbb te jössz
sugalmazzák a sarlatánok

fénnyel fröccsentett arcukon
se gond, se ránc, se lélek;
ismerlek, országló sötétség
anélkül, hogy megértenélek

micsoda szomjúság ez
és micsoda ihlet;
bújázkodás a kétségbeeséssel
min isten sem segíthet

a fékevesztett tánc ropog
csillog, darál, túlkiabálja
amit földni akar: íme
a trónvesztők hisztériája

alkonyodik; fenyőim közt
a madármocorgás elül;
a négyszögletes fénymezőben
hazudnak rendületlenül

JEGYZET IZAJÁSHOZ

Jönnék-mennek a királyok,
én angyallal cimborálok.
Hírét-hangját hozom-viszem.
noha olykor úgy érzem is
ördög lófrál, elment Isten.
Egyik látszik, másik rejtve
szétsugárzó Naplemente.
Ajak nélkül mond ki szókat:
igát törj el, rabszíjt oldjad.

Ne lengess te zászlót nékem,
amíg tántorog a népem.
Gazdagnál áll a tivornya,
szegénynek kövül a torka.
Elesége farhát, sült tök,
lélek nélkül megőrültök.
Parancsolok ősidóktól,
kivettetik, aki dőzsöl.
Szegény Lázárt ölbe vettem,
arany sámlin ül mellettem.
Minden úgy lesz, amint mondtam,
kit megverek, mást megáldok
hamis, igaz hatalomban.
Enyém a mag, én aratok,
tenyeremben él a halott.
(Jönnek-mennek a királyok,
én anygallal cimborálok.)

Sáránci József
SZÁRMAZÁSTAN

Szűznemzéssel jöttem a világra,
noha anyám szemrevaló
bővérű leányzóként
virult hajdanán.
Cseléd s „fineszes kurva” volt -,
állíthatom az elsőszülött jogán.
Zabigyereknek egyszerre szabad
mindent és semmit mondanía;
oly gyökértelen
mint a vízbe fúlt fűzfapoétika.
Muttim, ha nem is twistelt,
de privátin gruppenszexelt.
Apám, akár Jézus Krisztus is lehetett
ősöm később
párosával szült féltestvéreket.

Egyedül álllok,
feszesen hajlongva
a történelmi szellentésben,
mint a nádszál.
Töröm magam körül a jeget,
miközben vizadozom
a jég hátán.